

2023
LETNIK XXXI

11-12

Mir

Odmev Medžugorja

Foto: Radiopostaja MIR Medjugorje

**VERNIK V
MEDŽUGORJU**

**INTERVJU
MILENA RUDOLF**

**MOLITEV ZA MIR NA
DUNAJU**

IZ VSEBINE REVIE

Sporočila Kraljice miru ... 4, 5

Osrednja tema ... 6

Vernik v Medžugorju

Intervju ... 12

Milena Rudolf

Posvetili smo se

Marijinemu in Jezusovemu srcu ... 19

Škofova pridiga ... 21

Posvetitev je odločitev za način življenja

Razmišljanje ... 24

Marija, tukaj sem!

Svetnica našega časa ... 25

Sv. Evfrazija Eluvathingal Presvetega Srca Jezusovega

Molitev ... 30

Betlehem, ne zapiraj vrat!

V spomin ... 32

P. Slavko Barbarić, Alojzija Rozman

Molitev rožnega venca ... 34

V molitvi doživljam Božjo bližino

Molitev za mir na Dunaju ... 36

Pričevanje ... 36

Ferdinand Habsburg - Lotringen

Spodbude s. Emmanuel ... 39

Moč molitve

Marijini obroki ... 45

Romanja ... 46

Obvestilo ... 47

Kolofon ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Ali ni nenavadno to, da se nam Marija na koncu vsakega sporočila zahvali in da sporočila tako zaključuje že zelo dolgo, že od samih začetkov? Ne moremo se sprenevedati! Zahvaljuje se vsem nam, toda za kaj in zaradi česa? Kaj smo takega naredili, da se ona zahvaljuje nam, ko pa bi se morali mi njej nenehno zahvaljevati?!

Kaj pa, če bi sebi za letošnji advent postavili izziv: vsak dan bomo začeli in končali samo z zahvaljevalno molitvijo. Nešteto je stvari, za katere smo lahko hvaležni, vsak ve za svoje! Naj torej naša hvaležnost napolni pričakovanje Kralja, ki prihaja!

Adventni čas, čas tišine in zbranosti, je tudi čas za dobro branje. V adventnem duhu je pripravljen intervju z gospo Mileno Rudolf. Poročamo pa tudi o posvetitvi Marijinemu in Jezusovemu Srcu. Po polletni pripravi smo jo zbrani v cerkvi v Velesovem izrekli v prisotnosti nadškofa msgr. dr. Marjana Turnška, ki nas je ob tej priložnosti nagovoril z globokimi mislimi in spodbudami. Skupina vernikov s Koroške pa je posvetitev imela v kraju Šentanel v Zgornji Mežiški dolini skupaj z duhovnikom Jožetom Hrastnikom. Bogu in Mariji en res velik hvala za vse to! ... Vsa ostala pričevanja in razmišljanja pa naj bodo klic k novim in pogumnim korakom na poti, na katero nas vabi mati Marija!

Reviji je tokrat priložen tudi koledar za naslednje leto. Naj vam dobro služi! Želimo vam blagoslovljene praznike učlovečene Božje ljubezni. Ta ni prišla med nas po čudežu, niti ne na hokus-pokus način, ampak na »človekov« način – Bog je potreboval človeka (pogumno dekle in fanta, polnega vere in zaupanja), da se je učlovečil.

Hvala, neskončni Bog, za to Tvojo naklonjenost do nas, ljudi!

*Gospodove milosti
bom na
veke opeval.
(Ps 89,2)*

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. oktobra 2023

»Dragi otroci!

Vetrovi zla, sovraštva in nemira vijejo po zemlji, da bi uničili življenja.

Zato me je Najvišji poslal k vam, da vas vodim na pot miru
in edinosti z Bogom in ljudmi.

Vi ste, otročiči, moje iztegnjene roke:
molite, postite se in darujte žrtve za mir.

Zaklad, po katerem hrepeni vsako srce.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. novembra 2023

»Dragi otroci!

Naj bo ta čas prepleten z molitvijo za mir in dobrimi deli,
da bi se čutila radost pričakovanja Kralja miru
v vaših srcih, družinah in svetu, ki nima upanja.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

**Sporočilo Kraljice miru ki ga je prejel
videc Ivan Dragičević
20. oktobra 2023:**

*»Dragi otroci!
Danes vas kličem, da molite za mir.
V tem trenutku je mir ogrožen
na poseben način,
zato vas prosim,
da obnovite post in molitev
v svojih družinah in da spodbudite
druge, da molijo za mir.
Dragi otroci, želim,
da razumete resnost situacije
in da je mnogo od tega, kar se bo zgodilo,
odvisno od vaše molitve in vztrajnosti.
Dragi otroci, z vami sem in vas kličem,
da pričnete resno moliti in se postiti.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu
klicu.«*

Sveti nadangel Mihael,
brani nas v boju!
Bodi nam v pomoč zoper zlobnost
in zalezovanje hudobnega duha.
Ukroti naj ga vsemogočni Bog,
ponižno za to prosimo.
In ti, vodnik nebeške vojske,
satana in druge hudobne duhove,
ki hodijo po svetu v pogubo duš,
z Božjo pomočjo v pekel pahni!
Amen.

Osrednja tema

VERNIK V MEDŽUGORJU

Marija se je začela prikazovati v Medžugorju, da bi človeštvo spomnila na obstoj Boga, ki je tudi v modernem času dejaven v svetu. **Nevera, napuh, cinizem, črnogledost, ateizem ter uživaštvo že več kot dve stoletji odvrčajo ljudi od Boga** in ustvarjajo duhovno držo samozadostnosti in brezizhodnosti, ki jo bolj ali manj uspešno razširjajo po vsem svetu. Nekateri se sprašujejo, če je sploh še mogoče verovati po vseh strahotah prejšnjega stoletja (med obema svetovnima vojnama, pod komunizmom, v Srebrenici, Afriki, Južni Ameriki, na Kitajskem). Svet se utaplja v smrtnem strahu, ki ga še krepijo izkušnje atomske

nesreče v Černobilu, terorizem, vojna v Ukrajini, na Bližnjem vzhodu, podnebne katastrofe. Nevidna vojna proti življenju, ki jo izvajajo frimasonske skupine in njihovi liberalni pomagači, zastruplja podobo človeka, družine, zakona ter dopušča uničenje narave zaradi človekove požrešnosti in uživanja.

Marijin klic po spreobrnjenju

V ta zaton civilizacije in moralni razkroj prihaja Marijin klic po spreobrnjenju in človeškosti.

Če je veljalo, da ni mogoče verovati v Boga po grozotah prejšnjega stoletja, se ta problem kaže na obrnjen način v današnjem času. **Ali je mogoče**

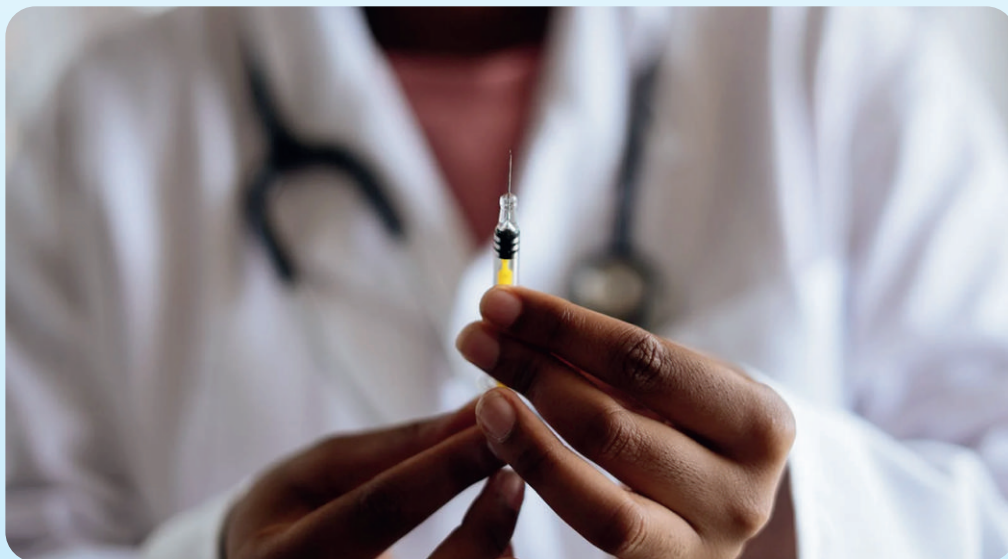

verovati v svetu ob ljudeh, ki uničujejo temelje svojega bivanja, pobijajo nerojene otroke, odpravljajo »nekoristne« starčke, uničujejo svet ter naravo, in to z lepimi besedami na ustih ideologov ter politikov? Ob ljudeh, na katerih obrazih sta črnogledost, praznina in ki jim tudi »žurke« in potovanja v eksotične dežele ne pomagajo. Vsak dan bolj nad svetom visi groza atomske vojne, nevarnost uničenja stvarstva. **Zanimivo je, da beseda Černobil pomeni 'pelin'**, o pelinu pa govori tudi *Apokalipsa*: »Zatrobil je tretji angel: in z neba je padla velika zvezda, plameneča kakor bakla, ter strmoglavila v tretjino rek in v izvirke vodá. Zvezdi je ime Pelin. Tretjina vodá se je spremenila v pelin in veliko ljudi je umrlo od vodá, ker so ogrenele« (Raz 8,10–11). Odlomek je v povezavi s sedmimi angeli, ki s svojimi trobentami naznanjajo Božjo

kazen.

Namesto Boga sodobni človek išče stvari, malike, užitke. Utoplja se v duhovnih drogah ali pa sploh noče razmišljati, kaj šele da bi iskal rešitev in smisel. **Doživljamo oddaljevanje od vere in Boga, kakršnega zgodovina ni poznala.** Ljudje sami pa so ubogi Sizifi, ki stojijo pred zidom svoje nemoči, smiljenja sebi, trme in napuha. Za srečo in izhod pa je potrebna opora: sprejetost, resnica, biti tam, kjer je treba biti, se truditi za moralni red in sproščeno odprtost. Zato je življenje brez Boga bivanjsko prazno in brez duhovne prihodnosti.

V Medžugorju Marija vabi, da molimo za tiste, ki še niso spoznali Božje ljubezni. Če je Božja ljubezen izvir življenja in uresničenja, dobijo na njenem temelju vse razsežnosti človekove osebe svoje pravo mesto, predvsem pa izhod in pogled naprej ter živ stik s pokojnimi in z večnostjo.

Središče vere je namreč zaupanje v Boga in njegovo milost.

Sprejeti kot osebe

Kje so danes ljudje še sprejeti, posebej če od njih ni posebne koristi ali so celo nadležni? **V Medžugorju so romarji sprejeti kot osebe, ker jih to dogajanje nagovarja osebno, jih zdravi, poživlja, utrjuje, kliče k odpušcanju in spreobrnjenju.** Vsak je nagovorjen z Očetovo, Jezusovo in Marijino bližino. Zato se počuti domače, varen in sprejet, obenem pa odkriva svojo poklicanost in povabilo, da se očisti od grešnih navlak ter vsakršne zanemarjenosti. Romar spozna in vidi, **da je tu vera stvarni odnos življenja z Jezusom po Mariji.**

Čeprav prihajajo ljudje v skupinah in se zlivajo v množice, je pomemben osebni odnos in klic. Vsak izmed njih je osebno poklican, da stopi na pot in se na tej poti očisti ter okrepi. **Medžugorje je pot, vesoljna pot laikov in duhovnikov, mlajših in starejših, ki se ob Marijini bližini in njenih spodbudah obračajo k Bogu in krepijo svojo vero.** Tu je šest nekdanjih mladih ljudi sprejelo Marijina sporočila, zaživel so jih v stvarnosti Medžugorja in v širšem okolju. Lahko rečemo, **da je Medžugorje vrnilo verniku – laiku zavest odgovornosti v Cerkvi in za Cerkev.** Laiki so temeljno gibal tega gibanja in sporočila, ki so ga ponesli v svet. Vsak doživlja to **srečanje na svoj**

način in vendar skupaj z drugimi, v velikem bratstvu vere. Nič se ne dogaja na silo, nihče z ničimer ne straši, (kot npr. nekoč janzenisti ali nekdanja vzgoja). Pomemben je le osebni odnos z Bogom in odgovor na klic k spreobrnjenju. **Poklicani smo, da bi zaživel svoje življenje.** Ni pomembno, kaj delajo drugi, kaj mislijo, ampak kaj dela posamezen človek, kakšna je njegova osebna pot. Obstaja samo en Gospod, Njemu ljudje dajo svoje srce, Vanj zaupajo, Ga slavijo in se Mu zahvaljujejo. K Njemu se obračajo tudi s svojimi prošnjami in klici. **Bolj ko smo odprti za Boga, bolj smo tudi ljudje in osebe.**

Verovati pomeni biti bolj človek

V Medžugorju postane posameznik še bolj odgovoren in odprt pred svojim Bogom, posledično zmora tudi graditi bratske odnose z drugimi ljudmi. **Pomembno je, da jim posreduje svoja izkustva in jih spodbuja k spreobrnjenju.**

Resnično bratstvo ustvari krepke in pozorne osebe, povezane v medsebojni odgovornosti in osebni svobodi. Pred Bogom človek spozna, da ni sad zgolj biološkega mehanizma in genetskega nasledstva, niti ni proizvod psiholoških in socioloških okolij, ampak **se kot oseba oblikuje v Božji ljubezni.** To je osnova in temelj Medžugorja. Vsako človeško življenje je kot odprta knjiga nezamenljive

vrednosti, posebnosti in edinstvenosti. Nihče ni kopija, ampak je oblikovalec svoje lastne zgodovine in življenjske drame v iskanju Boga. Mnogi iščejo osebni odnos, **da bi se osvobodili malikov, površnosti in imeli za sveto**, kar je res sveto in osnova za očiščenje, kar je izhodišče za pogum celovitega odločanja. V judovstvu in krščanstvu je samo Eden, kateremu se je mogoče povsem izročiti. **On ne uniči človekove svobode in enkratnosti, ampak jo poživi, očisti in ohrani.**

V vsakem človeku je zavest o svetem in presežnem, njegova obzorja niso zakrita in potlačena, čeprav bi se radi nekateri skrili pred naporom in vegetirali. Sveto pa ni sad zgodovinskega razvoja, ampak je prisotno globoko v nas – to smo mi in

to so naši najbolj temeljni odnosi. **Bog je najgloblje človeško in obenem presežno dejstvo, svetinja, ki varuje in razvija naše osebno jedro**, življenjske odločitve ter odnose. Iz tega se porajajo moralne norme, osebne izbire, spreobrnjenja, skupnost, sodelovanje.

Svet bodo rešili posamezniki in skupine, ki bodo stopili iz vrste in se opredelili za resnično svetinjo ljubezni, življenja, resnice, ki temelji na izkušnji Boga. To so pogumni in ponižni ljudje, ki ob podpori milosti sledijo od Boga predloženi poti in se vedno znova vračajo nanjo.

Odrešenje se ne dogaja kar povprek, masovno, socialistično, ampak vedno osebno, posamezno, svobodno. Tudi Jezus ni ozdravljaval masovno, ampak posamezno, z odnosom in s klicem po celostni ozdravitvi: telesa, duše in duha. Za to je bila potrebna **osebna opredelitev in zaupanje**. Zanj in zase so se morali ljudje izreči v svoji svobodi.

Pomasovljenje namreč ustvarja brezdušne ljudi, da se navlečejo mitov in simbolov kolektivne psihe ter krivde. Pridobijo si privide varnosti, ki so plačani zelo drago, namreč z odpovedjo lastni svobodi in dostojanstvu. Marsikje v javnosti zmaguje taka skupna misel, ki je prežeta z barbarstvom in brezčutnostjo. S tem so povezani lenoba, razvrat, odklopi, samozadostnost.

Marija pa kliče k počlovečenju, njena sporočila so en sam klic k temu, da bi ob Božji ljubezni ljudje odprli svoje osebno središče in začeli živeti iz svojih plemenitih korenin. Tako bi se mogli okrepiti v svojem upanju in moralni odgovornosti, spoštovati drug drugega, **se podpirati v bratstvu in računati na Božjo pomoč ter milost.** Odnos z Bogom je tudi velikega pomena za spreobrnjeni odnos do stvarstva in družbenega dogajanja. Brez Boga in svojega osebnega jedra človek bega po svetu ali se skriva v svojo ravnodušnost ter krivdo. Kdor se ne nasloni Nanj, plačuje visoko ceno črnogledosti, ne-življenja in strahov.

Marija pomaga rojevati nove ljudi

Za očiščenje od te črne miselnosti in kulture **je potrebno srečanje, spreobrnjenje ter pot, ki začne vzpostavljati mostove med Božjim in človeškim.** Vedno je treba iti naprej, k cilju, ki je Gospod, in na pot, ki jo kaže On, **Marija pa pomaga, da zopet začnemo iskati to pot.** Pomaga nam, da se osvobodimo mnogih zamer, strahov, lenobe, popuščanja, nemoči, jeze. Kaj vse se lahko nagrmaadi v človekovem srcu, ki se je ustavilo, skrilo in vegetira! Na materinski način nam odpira prehod k našemu osebnemu jedru in Božji podobi, ki je v njem, vabi nas k celovitem razmišljanju in odločanju, da se ob njeni ljubezni spreobrnemo in na

novo zaživimo življenjsko poslanstvo ter resnično svobodo. **Medžugorje je konkretna ponudba novega človeka na krogu sveta.** To ni samosvoj človek renesanse ali bogataš kapitalizma, ne bojevnik fašizma ali nacizma, ne komunistični špijon – rabelj, ne tajkun postkomunizma ali zagrenjen klerikalec, niti levičarski lenuh – šminker ali silikonski zvezdnik.

Marija je podoba novega človeka, v njej se odkriva vse, kar je pristno človeško. Ona je čista podoba Stvarnika v človeku, od greha in upornosti osvobojeno ozemlje, ki ga je Kristus odrešil; je oseba, ki je v vsej svobodi skladna s sabo, z Bogom in s svojo srečo. S to odrešeno podobo prihaja krščanstvo k ljudem. **Evangelij je vesela novica o polnem življenju človeškosti v Svetem Duhu.**

Hudičeve skušnjave se postavljajo proti tej bogočloveškosti in ustvarjajo suženjsko ego-kulturo, toda Božja Mati nam prihaja naproti, da bi nam povedala in nas opozorila, da nismo rojeni zgolj za plazenje po tleh, od užitka do užitka, niti za črnogledost in tragičnost. **Človeško življenje namreč išče obzorja duha in harmonije, ki prinašajo resničen mir in upanje.**

Medžugorje je sodobni poskus počlovečenja sveta in ljudi v Jezusovem Duhu. **Jezus je oznanjal korenito spremembo sveta, ki se začne s spreobrnjenjem in z novo pripadnostjo ljudi.** V Njem je očiščen pogled v preteklost, polna spodbuda

sedanjosti in osvobodjena prihodnost. To sintezo človeškosti so izkusili in živeli mnogi naši predniki in še vedno ostaja najvišji sad Duha na življenjski poti v svetu. Prav tako jo izkušajo mnogi romarji v Medžugorju. Potem ko **izkusijo toplino, bližino in odpuščanje po Gospodovi milosti, se zmorejo soočiti z mnogimi težkimi okoliščinami, ranami in ovirami v svojem življenju.** To doživljajo zlasti na Hribu prikazovanj, na Križevcu, v cerkvi sv. Jakoba in drugod. Ob podpori molitve in v notranji odprtosti prinašajo svoje življenje pred Gospoda in so deležni pomirjenja in ozdravljenja. Tako morejo v drugačnem duhu sprejeti svoje bolečine, težave, probleme.

Brez tega dogajanja ne bi bilo romarjev v tem kraju. Romarji so ponižni in odprti, da se z Gospodovo pomočjo rešujejo od zvezanosti, strahov, predsodkov, črnogledosti, grehov. **Marija jim pomaga priti do Jezusa, ki je Odrešenik.** K temu pripomorejo tudi medžugorska sporočila, dana od Marije zato, da bi se ljudje odprli Gospodu in sprejeli Njegov dar spreobrnjenja in novega življenja.

Če svet kleka zaradi prenasičenosti z informacijami in natrpne komunikacije, **je tu vse preprosto in domače, romarji se pozdravljajo na poti, čutijo se bratje in sestre, kar je Jezusova želja in kar tako zavzeto poudarja tudi papež Frančišek.** Zato

se v Medžugorju slišijo vsi jeziki in plapolajo zastave različnih držav. Ta kraj povezuje zemljo in nebo ter zbira svobodne ljudi. Med romarji je mogoče začutiti edinost in naklonjenost, odpuščanje ter praktično ljubezen.

Svet spreminjajo ljudje, ki si želijo spreobrnjenja in ki stopijo v njegovo dogajanje. Povezanost z Bogom in med seboj je osnova za medčloveške odnose in obnovitev civilizacije. Kljub tolikim oviram in odpadom se pot v novi čas začenja z Jezusom, Marija pa kaže Nanj, tako kot nekoč v Kani (Jn 2,5).

Primož Krečič

Foto: arhiv revije
pexels.com

Intervju MILENA RUDOLF BOŽJA LJUBEZEN JE BREZMEJNA IN BREZPOGOJNA

Naša tokratna gostja je Milena Rudolf, ki o sebi pravi, da zanjo ni večje sreče, kot govoriti o Marijinih prikazovanjih in o milostih, ki jih je prejela po Medžugorju. In doda še, da tega, kar človeštvo prejema prav po Medžugorju, ni prejel še nihče do sedaj.

Gospa Milena, za začetek prosim, da se na kratko predstavite.

Rojena sem leta 1973. Kot otrok sem živela na vasi, obdana z naravo. Po poklicu sem cvetličarka, vendar me je življenje močno vodilo tako, da sem že veliko let doma. Naredila sem knjigo o Medžugorju, ki sva jo z možem predstavljala po vsej Sloveni-

ji.

Vi pravite, da imate zelo radi Medžugorje. Kaj konkretno to pomeni za vas?

Medžugorje je Gospa, je njenih 42 let vsakodnevnih prihajanj med nas. Z nami je, konkretno nas vodi po sporočilih, z vsem srcem nam govori, neutrudljiva je. Vodi nas k Jezusu, ki nam daje upanje, radost, ljubezen, mir. Vsak dan nam daje novo možnost za spreobrnjenje, za mir, ljubezen, radost. Nemogoče si je zamisliti naše življenje brez njenih prihodov med nas. Kar je začela v Fatimi, bo dokončala v Medžugorju, njeno brezmadežno Srce bo zmagalo.

Nova era, čas pomladi. Da, to je tisto, kar v mojem življenju pomeni največ.

Kdaj pa ste prvič slišali za Medžugorje?

Za Medžugorje sem izvedela leta 1987. Takrat sem razumela to, da je Gospa prišla pomagat človeštvu, pa tudi vsakemu posamezniku. Po svojih močeh sem ji odprla srce in ji dala svoje dlani. Poskušala sem živeti njena sporočila.

Najbrž pa se niste ustavili pri tem, čeprav to sploh ni malo?

Ko sem bila v tem milostnem kraju za 10. obletnico, leta 1991, smo z romarji odšli v Tiheljino, kjer je bil takrat župnik p. Jozo Zovko. Skupaj smo molili za prihod Svetega Duha. V trenutku, ko me je pater pokrižal, sem padla, ker se nisem mogla obdržati pokonci, nisem čutila nog. Hotela sem vstati, a sem opazila, da se ne morem premakniti ... Prav nič nisem mogla, začutila pa sem, da me ima Bog brezmejno rad, da me brezpogojno ljubi. Spoznala sem, da ima Bog rad vse ljudi, ne glede na greh. Čutila sem, da moram s to Božjo ljubeznijo brezpogojno sprejeti svoje bližnje. Vame je prišla moč, ki je bila močnejša od vseh situacij. Sreča, ki sem jo čutila, je presegala vse, kar se mi je dotlej zgodilo lepega. P. Jozo se je ponovno vrnil k meni in še molil nad mano. Med to molitvijo sem Bogu rekla DA in šele takrat sem se lahko premaknila. Zvečer sem opravila temeljito spoved.

Bi temu lahko rekli posebna milost?

Da, to je zame velik dar, to mi je bilo preprosto podarjeno. Ta milost je največja od vseh drugih, ki sem jih še prejela. Ta dar moram negovati, vsak dan se moram odločiti zanj, vsak dan se moram spreobračati. Tako čutim, da se moramo Božji ljubezni odpirati in veliko moliti, da bo v nas zmagala. Kajti Božja ljubezen je močna, nič je ne more uničiti, je čudežna, premaga vse in edina ostane.

Kdaj in kako pa ste spoznali svojega moža?

Svojega moža sem pravzaprav spoznala na Rakovniku pri Marijini kapeli. Dobro leto sem hodila tja intenzivno molit, nekega dne pa je tam sedel tudi Mitja. Bil je bos in propadel, videla sem, da je na ulici.

Sama sem bila znotraj sebe zaradi milosti, ki sem jih prejela, presrečna. Rekla sem si, da je moja vera prazna, če mu ne povem o Medžugorju, o Skupnosti Cenacolo. Mitja ni poznal Boga, deset let je preživel z drogo, tri leta na ulici kot klošar, a me je poslušal in odšel z romarji v Medžugorje. Tam si je zavihal hlače in po golih kolenih ter po daljši poti odšel na Podbrdo in do mesta, kjer stoji Marijin kip (ki ga takrat še ni bilo). Odločil se je za vstop v Cenacolo, kjer je kasneje prejel tudi zakramente.

Imata tri otroke. Kako nanje prenašata svojo dragoceno izkušnjo Medžugorja in življenja pa Marijinih sporočilih?

Še preden sem imela otroke, sem že razmišljala, kako bom prenesla milosti nanje. Z možem sva najprej

kupila Marijin kip. Ko se je rodila prva hči, sem z njo v naročju molila pred kipom. Lahko me je slišala in videla. Potem sta se pridružila še druga hči in sin. Hodili smo tudi skupaj v Medžugorje, tako da so otroci lahko vse opazovali. Na festivalih smo kar zaplesali, bilo jim je všeč. Ko so naju videli, da greva na Podbrdo bosa, so se sezuli še oni, ker jim je bilo všeč hoditi bos. Nagrada pa je seveda bil sladoled ali kaj podobnega. Na Križevcu spet neka nagrada.

Večkrat si pogledamo posnetek Mirjaninega videnja, ker jim je zanimivo. Potem ga komentiramo. Veliko sem jim pripovedovala o raznih dogodkih in vse jim je bilo zanimivo. Vedo, da se Marija prikazuje in da ima z nami načrt, da potrebuje nas in našo molitev.

Skupaj molimo rožni venec, ker po

molitvi prihaja v družino mir, ljubezen in odpuščanje. Nič ne more družine bolj povezati kot skupna molitev rožnega venca. To pa ne pomeni, da so morali biti oz. da so čisto pri miru. Otroku ne moreš reči, naj sedi pri miru. Midva jim dava veliko svobode ..., naj odgovorijo sami v ljubezni, zato tudi lahko kadar koli odidejo od molitve. Korak za korakom rastemo k Bogu. Družina, ki poskuša živeti po Marijinem Sinu, živi v vzajemni ljubezni.

Kje in kdaj se pa skupaj zberete za molitev in kako jo oblikujete?

Zjutraj molimo rožni venec, vsak otrok moli eno desetko naprej. Všeč jim je, da lahko še malo poležijo v topli postelji in kar tam molijo in potem lepo v miru odidejo v šolo. Da ne bi kdo mislil, da morajo klečati! K molitvi jih tudi ne silim, sami od sebe zelo radi molijo. Povedala sem jim, da moliti pomeni biti pod Marijinim plaščem, držati v roki rožni venec pomeni držati Marijo za roko, biti varen.

Nič lepšega ni, ko se potem popoldne vsi zberemo pri Marijinem kipu in spet molimo nam najdražjo molitev, rožni venec.

Zvečer vedno molijo desetko in še druge molitve k Svetemu Duhu. Zelo radi molijo tudi Pozdravljena kraljica (večkrat so mi rekli: »Zmolimo še tisto molitev 'Objokani v tej solzni dolini'.«).

Vsak petek se še z eno družino

dobimo pred Najsvetejšim, kjer ob glasbilih pojemo, molimo rožni venec in beremo sporočila.

Ko preberete Marijina sporočila, se o njih kaj pogovarjate? Kako jih približate otrokom?

Sporočila beremo med desetskami pri popoldanskem rožnem vencu. Večkrat jim povem, da je Marija sama rekla, da so dragocena, ker prihajajo iz nebes, in da nam bo žal za njimi, ker jih nekega dne ne bo več. Iz vseh teh sporočil pa bomo morali »narediti tudi izpit«.

Sporočila, ki jih je dajala Mirjani vsakega drugega v mesecu, so bila daljša in zelo bogata, komaj smo jih čakali, sedaj jih vsak dan beremo. Sporočila se dotikajo našega življenja, zato vmes rečem tudi kakšno besedo, pa nič več, ker smo v molitvi.

Ko petindvajsetega dobim novo sporočilo, že hitim k njim v sobo (včasih že skoraj spijo) in jih vprašam, kaj mislijo, da je Marija rekla. Vsak hiti ugibati po svoje, potem jim ga preberem.

Kadar so utrujeni ali se jim mudi ali učiti ali igrati, preberejo najkrajše sporočilo ali pa kar na pamet rečejo: »Dragi otroci, molite, molite, molite!«

Danes je zelo težko vzgajati otroke v veri. Morda pa jih je še težje usmerjati v tem svetu, ki je tako podvržen potrošništvu. Kako vi to »zmagujete« in kaj vam pri tem pomaga?

Otrok mora najprej čutiti našo ljubezen, šele potem se lahko pogovarjamo o veri in jih v veri tudi vzgajamo. Starši se morajo malo zaustaviti, da se družina umiri in Boga postavi na prvo mesto. Moramo živeti v zdravem dialogu, da se v družini vsi počutimo lepo. Otrok mora videti vero v nas in najlažje jo vidi, ko čuti, da ga imamo brezpogojno radi, da mu pomagamo, da izžarevamo veselje in mir. Biti moramo veseli, vedri, potrpežljivi, nasmejani. Seveda pridejo tudi težave, a če se ob tem ne ustavljamo več, kot je nujno potrebno, ampak molimo, bomo zmagali. Bog se ne zaustavlja, ljubi brezmejno, brezpogojno. Močnejši kot bomo v ljubezni, manj moči bo imel satan. On napada iz vseh smeri, zato nam Gospa daje orožje.

Marija veliko govori o modernizmu, materialnih stvareh in z otroki se pogovarjam o tem. Rečem jim: »Vedno postavite Boga na prvo mesto, samo Boga in nič drugega, On naj vam bo edino veselje, On odpira vse poti!« Bolj kot smo preprosti, bližje nam bo, več kot bomo z Njim, več miru bomo imeli. Mi se s potrošništvom ne ukvarjamo, kupimo najnujnejše, tudi kaj takega, kar nam je všeč. Otroci včasih rečejo: »Marija pa nosi zlato obleko!« »Da, ima samo dve,« se pošalim. Gospa je polna ljubezni, miru, veselja, je sveta, dobra – in te vrednote moramo dati v

ospredje. Materialne stvari ne smejo biti na prvem mestu, ne smejo biti naša radost, ne smejo nam jemati svobode in miru. Ne smemo pomešati radosti, ki prihaja od materialnih stvari, in radosti, ki prihaja od Boga. Ne smemo izbrati minljive sreče, ampak večno življenje. Otroke učim, da morajo biti do drugih otrok odprti v ljubezni, toda modri, da morajo vedno pomagati, npr. pri šolskih zadevah, ker nikoli ne vemo, iz kakšnega okolja kdo prihaja, v kakšnih stiskah je ... Vpliv staršev je lahko zelo močan in tudi mora biti.

Kako pa še otrokom kažete Božjo in Marijino ljubezen do nas in skrb za nas?

Nekje sem govorila staršem birmancev in rekla sem jim, da mi veliko hodimo v naravo, da tam odkrivamo Boga Stvarnika, se umirimo. Čez nekaj dni je dala Gospa Mariji Pavlovič sporočilo, da naj gremo v naravo. Ko so otroci to slišali, so rekli: »Marija je ponovila tvoje besede!« Njim se je tako zdelo. Marija nas vabi, da se v naravi približamo Bogu, tako da pogledamo cvet, njegove čudovite barve in se tako odpremo Bogu, kakor se cvet odpre jutranjim žarkom. Včasih sedimo ob reki, opazujemo ribe, poslušamo ptice in tam zmolimo rožni venec. Včasih opazujemo padanje snežink in zasnežene smreke – mir in samo mir ... Otrokom rečem, da moramo v vsem tem videti Boga

in lepoto življenja, ki nam ga je dal.

Smo v adventu, približuje se praznik Jezusovega rojstva. Kako v vaši družini »oblikujete« to obdobje pričakovanja, kako praznujete božič?

V adventu beremo Marijina sporočila o božiču, ki nas zelo lepo vodijo in pripravljajo na Jezusov prihod. Med rožnim vencem beremo razmišljanja p. Slavka Barbariča o adventu in božiču.

K Marijinemu kipu prinesemo posteljico, ki jo je pred leti naredil Nik na modelarskem krožku, in vanjo položimo malo večje Dete. Tu položimo še ovčko. Nik je naredil tudi hlevček, prinesemo mah in otroci jaslice postavijo po svoji zamisli. Vsako leto se dogovorijo, kdo bo položil večje Dete in kdo manjše v hlevček. To je njihov dogovor, ki se ga morajo držati.

Vsako leto moramo obvezno kupiti

čokoladni paneton, ki pride na vrsto po otroški polnočnici. Odličen paneton, kakršnega nima nobena trgovina, nam naredi tudi Mitja. Ta pa mora biti polnjen z nutelo.

S kosilom se ukvarjamo toliko, kolikor je nujno, in že mislimo na večer, ko bo prišla Gospa z Jezuškom v naročju, ki nam daje toplo srce, polno ljubezni, miru in nežnosti.

Kaj je po vašem mnenju tisto najpomembnejše, kar Marija želi od nas?

Najpomembnejša je ljubezen. Marija je prišla zaradi tega, da bi nas naučila ljubiti Jezusa v vseh ljudeh, ker Ga tudi ona ljubi v vseh nas. Na zemlji ne gre brez nje in tudi v nebesa ne bo šlo, kajti v nebesih sta samo ljubezen in veselje.

Pomemben je tudi mir. Dajajmo drugim mir, ki ga nam daje Jezus.

Kaj pa naj bi bila tista dnevna

»obveznost«, brez katere je težko slediti Marijinim vabilom in jih uresničevati?

Malo dobre volje je potrebno vsak dan. Ko imam nekoga rad, mi zanj ni težko narediti karkoli. Sprejmimo sporočila z vsem srcem, z veseljem, ker je Marija prišla za naše dobro. Prosimo za milost, pogovarjajmo se z Jezusom. Poskrbimo za svojo dušo, saj je naše življenje kakor cvet, ki hitro oveni. Kaj bomo potem brez teh vsakodnevnih »obveznosti«?

Vas kaj skrbi prihodnost, vaša, vaših otrok, človeštva?

Mene osebno prihodnost ne skrbi, nikoli nobene molitve ne namenim za moje potrebe, vedno molim samo za Marijine potrebe. Včasih kaj rečem Jezusu in moji dragi Mami, a po

navadi nas prehiti v sporočilu: »Dragi otroci, apostoli moje ljubezni, ne izgubljajte upanja, ne izgubljajte moči. Vi to zmorete ...« Toliko zagotovil nam je dala, da je skrb preprosto nemogoča.

Tudi za otroke me nič ne skrbi. Kar se tiče človeštva, pa naj vsak sam izbere ali levo ali desno, sicer pa v zadnjem času Kraljica miru jasno govori enim in drugim. Pustimo Mariji, da odločno izpelje stvari tako, kot se morajo izpeljati. Bog je močen in nad vsem, vse vodi. Edina skrb nam naj bo, da odgovorimo na njen klic.

Kaj naj bo torej tisto »nekaj« v naših srcih, kar bo tam kot luč, ki nas bo grela in kazala pravo pot?

Vera je edina, ki nam bo v življenjskih preizkušnjah dala moč, obnovila dušo in odprla poti upanja. Luč, ki jo daje vera, razsvetljuje najtemnejše poti, daje upanje v potrebnem trenutku. Vera je edina življenjska radost in sreča. Gospa od nas pričakuje vero, polno ljubezni in dobrih del. Naj v nas raste seme take vere, da jo bomo z radostjo v srcu živeli in zanjo pričevali.

Moje materinsko srce želi vaše odprto srce, da bi mu lahko rekla: veruj!

Gospa Milena, najlepša hvala za dragocene misli, ki ste jih delili z nami!

Pripravila: Mirjam Sterle

Foto: družinski arhiv

POSVETILI SMO SE MARIJINEMU IN JEZUSOVEMU SRCU

Po polletni pripravi na posvetitev presvetima Srcema smo mnogi člani Društva prijateljev Medžugorja – Mir Slovenija skupaj z drugimi verniki, ki so se odzvali našemu povabilu (v resnici je to velika želja Kraljice miru iz Medžugorja) dočakali praznični dan naše posvetitve. Bilo je na praznik rožnovenske Matere Božje, 7. oktobra 2023, ko se nas je v Velesovem v ta namen zbralo okoli 230.

Točno ob 9.00 smo začeli moliti rožni venec. Molivci voditelji so molili kleče na klečalniku. Med desetkami smo brali Marijina sporočila, ki še posebej govorijo o posvetitvi njenemu in Jezusovemu Srcu, o pomenu in sadovih tega dejanja.

Ob 10.00 se je začela sveta maša. Slovesno somaševanje je vodil nadškof msgr. dr. Marjan Turnšek.

Somaševalo je sedem duhovnikov, zraven pa je bil tudi en diakon. Vsi duhovniki so bili pred mašo tudi na razpolago za zakrament sprave, za katerega se je odločilo, kot smo ob zaključku izvedeli, zelo veliko udeležencev.

V uvodu v mašo je zbrane nagovorila predsednica društva, dr. Marta Ciraj. Med drugim je rekla: »Posvetili se bomo Marijinemu brezmadežnemu Srcu, po njem pa tudi Jezusovemu ... Hvaležni smo, da smo se odzvali na močno Marijino povabilo, ki ga je večkrat izrekla – najprej v Fatimi, kasneje pa tudi v Medžugorju ... Prek posvetitve njenemu brezmadežnemu Srcu hočemo pričeti pot svetosti, se izročiti v njeno varstvo, da nas bo vodila do Jezusa in nebes. Tako bomo postajali vedno bolj njeni apostoli ljubezni, da bi s svojim življenjem

spodbujali na pot k Bogu tudi tiste, ki Božje ljubezni še niso spoznali.«

G. nadškof Marjan Turnšek nas je s pridigo uvedel v posvetitev. Spregovoril je o pomenu dnevne Božje besede in o molitvi rožnega venca. Njegov bogati nagovor objavljamo skoraj v celoti v naslednjem prispevku.

Po pridigi smo zbrano zmolili posvetilno molitev in nato nadaljevali lepo in skrbno pripravljeno bogoslužje. Tega je še polepšalo petje župnijskega pevskega zbora (vodi ga Danijel Selan, ki je tudi poskrbel, da so se pevci naučili kar nekaj medžugorskih pesmi), nekaj njegovih pevcev pa se je po maši pridružilo duhovnikom, ki so vodili petje litanij Matere Božje.

Ko smo zjutraj vstopali v cerkev, je bilo zunaj megleno in mrzlo, po sveti maši s posvetitvijo pa nas je pričakalo prijetno toplo jesensko sonce. To je

bila čudovita vzporednica notranjemu dogajanju. Zdelo se je, kot da se je Marija z mnogimi milostmi ozrla na vse tiste, ki so se odločili, da stopijo na pot posvetitve (tisti dan ali takoj, ko bodo izpolnili pogoje za to dejanje).

Tako je bilo tudi nadaljnje druženje pred cerkvijo ob pecivu in soku prav prijetno, počutili smo se lepo in domače med seboj. K temu je prav gotovo pripomogel tudi spomin na posvetitev v Stični 3. aprila 2004, ki se ga je udeležila vidkinja Marija Pavlović Lunetti. Po videnju, ki ga je

imela v stiški baziliki, je povedala: »Devica Marija je bila zelo vesela te posvetitve, vse prisotne je blagoslovila in dejala: 'Ne boste se kesali ne vi ne vaši otroci, niti vaših otrok otroci.'«

Pripravili: Mirjam in Marta

Foto: Jožef Pavlič

POSVETITEV JE ODLOČITEV ZA NAČIN ŽIVLJENJA

Pridiga nadškofa msgr. dr. Marjana Turnška v Velesovem 7. oktobra 2023

Božja beseda ne vstopa samo v naš razum, ampak želi vstopiti v naše srce. To je pomembno zaradi tega, ker ste se tudi mnogi med vami odločili, da danes svoje srce posvetite

Marijinemu in Jezusovemu Srcu.

Današnji evangelij (Lk 1,26–38) govori o začetku Marijinega javnega delovanja. Ona je najprej živela kot neznano dekle v Nazaretu, nihče ni vedel zanjo, razen Sveti Duh. Potem pa je izrekla svoj »Zgodi se!« To je bil vstop v Božji odrešitveni načrt, trenutek, na katerega je Bog čakal vso zgodovino, da je lahko odgovoril na zlo, ki se je razbohotilo sredi človeštva.

Berilo (Apd 1,12–14) pa na neki način govori o koncu Marijinega javnega delovanja, ko je bila zbrana z apostoli, torej s prvo Cerkvijo in je v pričakovanju Svetega Duha učila to Cerkev moliti. Od takrat naprej v Svetem pismu o Mariji ne beremo ničesar več. Torej je izpolnila svojo nalogo.

Med tema dvema dogodkoma se je dogajalo vse ostalo, pomembno za

naše odrešenje, kar premišljujemo v molitvi rožnega venca.

Rožni venec je čudovit način premišljevanja skrivnosti Jezusovega življenja. Kadar ga molimo skupaj z Marijo, nam ona pomaga biti pozorni na Jezusa, na to, kaj in kako je on delal, da bi tudi mi zmogli isto – hoditi za Jezusom. Hoditi za Jezusom pomeni gledati Ga, poslušati Ga in Mu postajati podoben v vsem: doma, na cesti, v službi, med prijatelji, sredi neznancev ...

V veselem delu rožnega venca gledamo Božje učlovečenje in vse, kar se je ob njem dogajalo. Ta del nas navdaja z veseljem. Spominja nas, da nas ima Bog tako rad, da se je učlovečil med nami, in Marija je to omogočila. Začetek duhovnega življenja je spoznanje, da Bog je, da je tukaj, z nami. Da se nanj lahko vedno

obrnemo, ker nas ni zapustil. In da smo mi vedno z njim, tako kakor Marija. Ona je bila vedno tam, kjer je morala biti v skladu z Božjim načrtom ... Ko izkusimo, da nas ima Bog rad, lažje sprejmemo tudi to, da smo grešniki in da potrebujemo Božjo pomoč. Zato je Marija rodila Jezusa, da se je On meni kot grešniku približal, me objel in mi pomagal izstopiti iz območja greha.

V drugem, svetlem delu rožnega venca premišljujemo Jezusovo delovanje. Jezusa gledamo, kaj je delal in govoril in se ob njegovem zgledu napajamo za svoje življenje. Sicer je v rožnem vencu izpostavljenih samo pet dogodkov, ampak med molitvijo skupaj z Marijo lahko premišljujemo tudi o ostalih dogodkih iz Jezusovega življenja. Tako se naše življenje postopoma vedno

bolj prepaja s tistim, kar je Jezus delal in govoril, dokler počasi ne začnemo misliti tako, kot je mislil Jezus, govoriti, čutiti, čustvovati ... kot Jezus. Ko sem začutil, da me ima Bog rad, in ko sem hvaležen, da me je očistil greha, in ko želim tako živeti svoje življenje kot Jezus, pride tretji, žalostni del rožnega venca. Zakaj? Zato, ker se je skozi trpljenje potrebno utrditi. Če to ne bi bilo potrebno v našem zemeljskem življenju, Jezus ne bi šel skozi trpljenje. A trpljenje, v katerem je navzoča Božja ljubezen, ni več trpljenje, ki uničuje. Trpljenje, povezano s trpečim Kristusom, je za naše odrešenje in nas utrdi tako, da nas nobena stvar ne more streti.

Ko se utrdimo ob Kristusovem trpljenju in vanj vnašamo tudi svoje trpljenje, pride čas, ko se lahko s svojo notranjostjo zazremo v vstalega Kristusa in v njem najdemo tisto luč, ki je potrebna, da vstajenjska svetloba že sedaj zasije v našem življenju. Samo v tej svetlobi bomo prav spoznavali tiste naše korake, ki so še pred nami. O vsem tem premišljujemo v četrtem delu rožnega venca.

Rožni venec seveda ni edina oblika molitve, je pa preizkušena. Skozi stoletja jo je Cerkev preizkušala in ugotovila, da je zares mogočna in da nas vodi v pravo smer. Seveda ne samo izgovarjanje besed, ampak molitev, kar pomeni, da smo, ko

molimo rožni venec, ob Mariji in v odnosu z Bogom.

Posvetitev presvetima Srcema je uresničenje tudi naše krstne naloge. Pomeni, da želimo biti Kristusovi in kot njegovo skrivnostno telo biti tako aktivni, da bo po nas lahko nadaljeval svoje delo v svetu. Posvetitev pomeni tudi izvzeti iz vsakdanje rabe in postaviti v Božjo rabo, torej pomeni, da ne želim več živeti po logiki tega sveta, ampak po logiki Božje ljubezni.

Biti pa moramo pozorni, saj posvetitev ni enkratno dejanje, ampak je odločitev za način življenja. Zato tisti, ki se posveti Jezusu in Mariji, obljubi, da se bo trudil, da bo vsak dan, če se le da, molil rožni venec, da bo vsak dan na kratko obnovil posvetitev, obhajal prve petke, in prve sobote, se spovedal in prejemal sv obhajilo tudi v zadoščevanje za grehe sveta in da bo molil za spreobrnjenje grešnikov.

Zato danes v naše molitve vključimo tudi molitev za Pohod za življenje, ki je prav na današnji dan. Človek nima pravice posegati po življenju, ne pred rojstvom, ne ko se življenje bliža smrti. Vse to današnji svet ponuja kot rešitev. Toda posegati po življenju je greh, to je zlo, zlo pa nikoli ne reši problemov. Zato prosimo Boga, da bi današnja posvetitev pomagala tudi pri posvečevanju vsega sveta.

Pripravila: Mirjam Sterle

Foto: Jožef Pavlič

MARIJA, TUKAJ SEM ...

V Velesovo vedno rad romam. Tokrat, na praznik Rožnovenske Matere Božje, sem še s posebnim pričakovanjem. Z ženo Marto sva Srcu Jezusovemu posvečena že 23 let, to posvetitev redno obnavlja vsako leto. Na to dejanje naju vsak dan velikokrat spomni uokvirjena listina o posvetitvi na steni naše jedilnice.

Prvič pa sem se 7. oktobra letos posvetil posebej še Srcu Marijinemu. Božja Mati mi veliko pomeni. Še posebej milosti, ki sem jih prejel pri Mariji Pomagaj na Brezjah in maja 1983, ko sem bil v Medžugorju sam pri Marijinem prikazovanju tamkajšnjim vidcem v kapeli prikazovanj. O dogajanjih v Medžugorju sem napisal veliko prispevkov za Družino, svoje prvo romanje pa podrobno opisal v svoji knjigi Radostnice.

K Mariji se redno zatekam, kadar sem v stiski. Čutim njeno bližino, ljubezen, skorajda roko, njen milostni dotik. Tega sem v polnosti doživel pri tokratni posvetitvi njenemu Srcu v Velesovem. Trdno sem prepričan, da me je tja povabila Marija sama, da mi da moč za premagovanje trenutnih velikih težav. Kako, prepuščam Njej. Moja dolžnost je, kar nam je naročil nadškof Marijan Turnšek: da vsak dan molim rožni venec.

Ta molitev me pomirja, me hrabri, me dviguje nad vse zemeljsko, nad vse tisto, kar ni pomembno zame in moje zveličanje. Pomaga mi, da sem prijaznejši do žene in otrok, potrpih z drugimi ljudmi, se premagam tudi takrat, ko je težko, kar je velikokrat. Sicer pa z moje strani velja: Marija, tukaj sem, pritisni me na svoje Srce, da občutim tvojo milino, radost nebes in potem laže prenesem težo vsega zemeljskega! S Teboj je vse veliko lažje, lepše in od sveta, po katerem hrepenim, vem, da obstaja, in si želim, da bi mogel priti vanj. K Tebi, Marija!

Tvoj častilec!

Jožef Pavlič
(besedilo in foto)

Svetnica našega časa SV. EVFRAZIJA ELUVATHINGAL PRESVETEGA SRCA JEZUSOVEGA

(17. 10. 1877–29. 8. 1952)

indijska svetnica, karmeličanka, mati molilka

Foto: www.sainteuphrasia.com

»Pred stvarjenjem sveta nas je izvolil v njem, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni« (Ef 1,4).

Življenjske zgodbe svetnikov so nam zgled tega, kar piše v Svetem pismu. Vsi smo poklicani, da izberemo pot, ki bi nas do njegovega obličja pripeljala svete.

Milost čutiti Boga in njegovo navzočnost, vedeti v sebi, katera je pot, po kateri Bog želi, da bi hodil, pa je nekaterim jasno podarjena že v otroštvu, in po njej stopajo, če le z vsem svojim srcem sledijo Gospodu in se mu odzovejo.

Pojdimo po stopinjah življenja svete Evfrazije in pokukajmo v jugozahodno Indijo in njeno zvezno deželo Kerala. Razprostira se na 38.863 km² in ima nekaj več kot 33.000 prebivalcev. Imenujejo jo dežela kokosovih orehov in indijski vrt začimb. Zaradi svoje prekrasne pokrajine ter pestrosti živalskega in rastlinskega sveta je ena izmed priljubljenih turističnih destinacij.

Njena posebnost je verska pripadnost prebivalcev, saj je tam veliko

kristjanov. Krščanstvo v Indiji ima že zelo stare korenine, še iz časa apostola Tomaža, ki je med letoma 42 in 49 v pokrajini Malabar oznanjal evangelij. Zato se kristjani Indije imenujejo tudi »sinovi sv. Tomaža« ali sirsko-malabarski kristjani.

Življenjska zgodba svetnice nas odpelje v leto 1877 pod visoka drevesa kokosovih palm, kjer stojijo hiše vasice Kattoor. 17. oktober je in v hiši družine Eluvathingal je poseben dan. Antony in Kunjethy sta postala starša deklici Rose. Mala Rose je odraščala v premožni, ugledni in verni družini. Po tradiciji je oče želel Rose bogato in veličastno omožiti, sklenil je že celo dogovor z družino bodočega ženina, a je Rose očetu odločno povedala, da si želi postati redovnica. Razjezil se je in dejal, da tega nikakor ne bo dopustil, če pa že, bo v samostan šla mlajša hči. Kmalu pa je mlajša hči močno zbolela in umrla. Očeta je to tako pretreslo, da se je zbal, da bi Gospod k sebi

poklical tudi Rose, zato je skesano prisluhnil njeni prošnji in 24. oktobra 1888 odpeljal svojo 11-letno hčer v Koonammav, v šolo sester karmeličank. Bivala je v njihovem internatu.

Iz pisem, ki jih je Rose kasneje pisala škofu in so ohranjena, izvemo, od kod izvira njena odločnost. Takole piše: »Mamo sem vprašala, kaj pomeni ime 'Kraljica angelov', nakar mi je ona pripovedovala o Božji Materi in angelih, ki slavijo Gospoda. Veliko sem razmišljala o tem in v razmišljanju zaspala. K meni je prišla zelo lepa gospa, poklicala me je in zbudila. 'Slavi Gospoda. Slavi Gospoda s prvim zborom angelov,' je dejala prvič in nato prišla k meni vsako uro, vsakokrat me je drugače povabila. Ta čudovita gospa me je tri dni neprekinjeno budila in vabila k molitvi. Vse ure so se mi vtisnile v spomin, tega nikoli ne bom pozabila. Te osebe takrat sploh nisem prepoznala, zdaj pa vem, kdo je bila. Takrat sem bila stara devet let. 'Povej očetu in materi, naj te odpeljeta v samostan,' so besede, s katerimi se je poslovila.«

V internatu je Rose večkrat zbolela, tako da so jo morali poslati celo domov, da si je opomogla. Strah jo je bilo, da je zaradi njenega zdravja ne bi sprejeli v samostan, zato je goreče prosila Devico Marijo za pomoč. Septembra 1889 je spet močno zbolela, zdravniki ji niso mogli več

Foto: www.sainteuphrasia.com

pomagati, ker pa ni bilo prevoza, je ni bilo mogoče poslati domov. Njeno stanje se je slabšalo, zato so se redovnice dogovorile, da ji prinesejo obhajilo. Rosin blede obrazek je nenadoma zasijal od življenja in lepote, oči so se ji zalesketale in iztegnila je roke, kot bi sprejela nekoga, ki ga ima zelo rada. Vsi navzoči so bili presenečeni, ko se je takoj zatem dvignila, sedla in bila popolnoma ozdravljena. Rose je pojasnila, da je videla sveto Družino in da ji je bilo rečeno, da bo kot redovnica dolgo živela. Predstojnica si je vse zapisala in poslala njemu duhovnemu voditelju, škofu Johnu Menacheryju. Zapisala je: »Pred tem dogodkom je bilo odločeno, da jo pošljemo domov in ji ne dovolimo, da vstopi v samostan. Zaradi tega dogodka in tudi zaradi otrokove skromnosti, predanosti ter osebne discipline pa je bilo sklenjeno, da jo sprejmemo v samostan.«

Rose je postala redovnica 9. maja 1897, pri dvajsetih letih, in dobila novo ime: sestra Evfrazija od Srca Jezusovega. Rosine življenjske sanje so se končno uresničile!

Leta 1904 je postala vzgojiteljica novink, leta 1913 pa je bila imenovana za predstojnico samostana sv. Marije v Ollurju. To svojo nalogo je že od samega začetka zaupala presvetemu Srcu Jezusovemu. V osrednji del samostana je postavila kip Srca

Jezusovega, kjer je začela in zaključila svoj dan. Pred njim je molila tudi, ko so bila vrata kapele že zaprta. Zdaj je ta kraj spremenjen v muzej.

Novica o moči njene molitve je segla daleč naokoli. Ljudje od vsepovsod so hodili k njej in jo prosili za molitev in nasvet. Imela je številne darove: dar vednosti, modrosti, ozdravljanja, videla je duše iz vic in molila zanje ... Gospod pa je dopustil tudi to, da jo je skušal hudi duh. Vedno je pri sebi imela rožni venec in ga je z veseljem molila. Napisala je tudi, da ji je Jezus na različne načine pokazal svoje trpljenje in jo prosil, naj se Ga spominja, moli in Ga tolaži. Priče pravijo, da je način, kako je hodila s spuščeni očmi, globoko v molitvi,

Foto: www.facebook.com

vzbudil Božjo navzočnost tudi v tistih, ki so jo videli. Navzven je bila vedno prijetna, vesela in umirjena, skrivnost pa je bila v tem, da je nenehno doživljala Božjo prisotnost v svoji duši. Včasih je bila v zamaknjenju dve do tri ure; takrat ji je bilo nemogoče odvzeti razpelo, ki ga je držala, tudi če bi poskušali na silo.

Že za časa njenega življenja so se zgodili nekateri čudeži. Nekoč so sestre prišle v obednico, pa ni bilo nič hrane. Mati Evfrazija jih je poslala v kapelo, naj se gredo zahvalit Bogu. Medtem je nekdo pozvonil in jim prinesel veliko košaro žemelj in šop banan.

Skoraj 48 let je bil samostan svete Marije dom matere Evfrazije. Domačini so jo imenovali »mati molivka«, njene sestre v skupnosti pa so jo imenovali »premični tabernakelj«, ker je Božja navzočnost kar sijala iz nje.

Umrla je 29. avgusta 1952, ko tudi goduje. Nadškof Varkey Vithayathil jo je v imenu papeža Benedikta XVI. razglasil za blaženo. Papež Frančišek pa jo je 17. maja 2015 v Vatikanu razglasil za svetnico. Grob blažene Evfrazije je postal kraj molitve. Tja prihaja molit, se svetnici priporočat in zahvaljevat za uslišane prošnje na tisoče ljudi.

Čudeži, upoštevani v postopku beatifikacije:

Prvi čudež je bila ozdravitev tesarja

Thomasa Tharakanuja. Medicinski kolidž in raziskovalni inštitut Jubilee Mission v Thrissurju mu je odkril kostnega raka. Sprejet je bil v bolnišnico za en teden. Na slikanju tik pred operacijo pa tumorja ni bilo več, čeprav je bil na predhodnem izvidu jasno viden. Thomasova sestra Rosy je potrdila, da so za ozdravitev molili k materi Evfraziji.

Drugi čudež se je zgodil sedemletnemu otroku po imenu Jewel iz Aloorja v okrožju Thrissur. Otrok je imel tumor na vratu, zaradi katerega je težko pogoltnil hrano. Zdravniki v bolnišnici Dhanya v Potti so rekli, da je bolezen neozdravljiva. Jewelova družina je prihajala iz revnega okolja in zatekli so se k molitvi. Potem ko je njegova babica molila k Evfraziji, so zdravniki opazili, da se je njegov tumor začel manjšati. Dr. Sasikumar iz bolnišnice Dhanya ga je ponovno pregledal in ugotovil, da je tumor izginil. Tudi številni drugi zdravniki so dečka pregledali in izjavili, da za ta dogodek ni medicinske razlage.

Molitev:

Sveta Evfrazija, svoje življenje si posvetila služenju presvetemu Srcu Jezusovemu in postala vzor molitve in pokore za ljubezen do našega Gospoda. Ti si vir globokega navdiha za vse, ki stremijo k svetosti in popolni pobožnosti do presvetega Jezusovega in Marijinega Srca.

Pomagaj nam posnemati tvoj zgledni način življenja, živeti za izgradnjo Kristusovega telesa, Cerkve, ter neskončno hvaliti in poveličevati Njegovo sveto ime. Naj si prizadevamo, da bi po tvoji sveti priprošnji zase dosegli Božjo milost in varstvo pred vsakim zlom, zlasti grehom. Amen.

Misli svete Evfrazije:

- Dan brez trpljenja za našega Gospoda je izgubljen.
- Moj dobri Jezus, naredi karkoli, da le ne bom ločena od tebe.
- S krepostno ponižnostjo se lahko povzpne v nebesa, od koder so zaradi ponosa padli hudiči.
- Moja edina tolažba je biti z mojim Jezusom.

- Bog me ni poklical, da živim dobro, ampak da živim krepostno, kot živijo svetniki.

- Veselite se v Božji ljubezni, tolažite se; vse je v njej.

- V mojem srcu je veliko veselje, ko se karkoli zgodi proti moji volji.

- Samo če smo udeleženi v Gospodovem trpljenju, imamo delež v Njegovi ljubezni.

- V mojem srcu je veliko veselje in zadovoljstvo, ko delam iz poslušnosti.

Pripravila: Klavdija Lukan

Vir: Sr. Dz. Chrisologa Moothedan,

CMC: A Biography of Saint Euphrasia

<http://www.sainteuphrasia.com>

Foto: www.facebook.com

BETLEHEM, NE ZAPIRAJ VRAT!

Gospod Jezus, od nekdaj Te je čakal Betlehem,
da boš po njem prišel med brate.
Tam je pred časi kralj David napovedal,
da boš Ti ljudem vrnil dostojanstvo,
dvignil njihove sklonjene glave
ter jih peljal v deželo pravičnosti in miru.
Potem je ta kraj poniknil v pozabo skupnega spomina.

Pred Tvojim rojstvom sta se starša napotila v Betlehem.
Trkala sta na mnoga vrata,
a niti daljni sorodniki ju niso sprejeli, opravičevali so se,
niso želeli imeti nevšečnosti s Tvojim rojstvom.
Danes imajo številni ljudje zaprta vrata svojih domov,
še bolj pa so zaprta njihova srca, misli, čustva.
Nočejo Te srečati,
bojijo se Tvoje prisotnosti v svojem svetu.

Gospod Jezus, pritlehen Betlehem potuje po svetu,
v misli se je zaril strah pred življenjem in rojstvom.
Zato Te prosimo: pomagaj z vso potrpežljivostjo
sprejeti vsakega otroka,
ki trka na srce svoje matere, in mu omogoči,
da bo našel topel sprejem v krogu domačih.
Vreden je, da okusi to toplino in varnost,
saj je toplina Stvarnika, ki je položil ljubezen
v srce vsakega očeta in vsake matere.
Rojstvo je čudež, ki priča, da ljubezen ni usahnila.

Gospod Jezus, kakor si prišel v telesu Marije,
si prisoten v vsakem človeku, v mladem in starejšem.
Prebivaš na robu družbe med tistimi, ki jih ni strah,
da bi jih Tvoj prihod kakorkoli ogrozil ali jim kaj vzel.
Lepo te sprejmejo – kakor Marija in Jožef, kakor pastirji,
ki so po oznanilu prihiteli na kraj, kjer si bil rojen.

Gospod Jezus, morda boš danes potrkal na moja vrata
in Te bom sprejel ali pa prebrisanu zavrnil.
Prišel boš, ko bom imel drugo delo in načrte,
ali v času, ko bom klical k Tebi za pomoč in družbo.
Povabil me boš, da bom z Jožefom in s Tvojo Materjo
pričakoval skrivnostno bogočloveško rojstvo.

Gospod Jezus, nikoli ne boš nehal prihajati
kot kruh in vino življenja.
Tvoja iznajdljiva ljubezen bo vedno prežemala odnose,
osvobajala bo misli in načrte
ter jih tankočutno odpirala za življenje.
Zato, Betlehem, ne zapiraj vrat svojemu Gospodu!

Primož Krečič

V SPOMIN

P. SLAVKO BARBARIĆ (11. 3. 1946–24. 11. 2000)

Letos mineva že 23 let od smrti p. Slavka Barbarića, pa je sled, ki jo je zapustil v tem svetu, še vedno živa in sveža. V spomin nanj objavljamo, kaj je rekel, ko je Mirjana povedala nekaj besed o prvi skrivnosti.

»Mirjana je povedala, da je prvo skrivnost, ki ji je bila povedana, videla kot v filmu in je vprašala: »Moj Bog, ali se to mora zgoditi?« Marija bi odgovorila, da tistega, kar je videla, ne dela Bog, ampak greh.

Zdi se mi, da sta zaradi te novice mnoge zajela strah in tesnoba. In mnogi se iskreno sprašujejo: zakaj moliti, če se to mora zgoditi, zakaj se postiti, zakaj delati? Želim vam povedati, kako sem razumel ta apokaliptična sporočila.

V novozavezni knjigi Razodetje (Apokalipsa) lahko preberemo marsikaj težkega, katastrofalnega, kar je apostol Janez videl v svojih videnjih in kar je tudi opisal ... Vendar vsega tega ne moremo razlagati v smislu fizične katastrofe; ampak v duhovnem smislu, v smislu notranjega spreobračanja.

Prva raven teh sporočil, četudi se zdijo strašna, je vabilo k spreobrnjenju, torej služijo naši veri.

Naša vera mora vedno imeti razsežnost čakanja. Zaradi čakanja je tudi post. Dva dni v tednu pustim materialno, dobesedno zapustim ga in čakam svojega

Gospoda. Če naša vera nima te razsežnosti, ni krščanska vera v polnem pomenu.

Včasih rečem, da mnogi s svojo vero ostajajo na tem svetu. Jedo in pijejo in načrtujejo, kako bodo z denarjem uredili svoje življenje in življenje svoje družine. Manjka pa jim tisti delček vere, zaradi katerega bi lahko rekli: vsak dan moram biti pripravljen za mojega Gospoda.

Sveti Avguštin se je v mladosti večkrat izmikal: »Spreobrnjenje? Ne, danes še ne! Jutri ...« Za vse nas pa velja ravno nasprotno: »Da, prav danes naj se zgodi spreobrnjenje!« Pomislite na Jezusovo priliko o nespametnih in modrih devicah: pet jih je čakalo na ženina in vstopilo z njim, nespametne pa ga niso čakale. Izgubile so vero. In niso mogle vstopiti.

V Novi zavezi, zlasti v Razodetju, najdemo besedo, ki jo je Cerkev večkrat ponovila: Maranathà! To je: Gospod Jezus, pridi! Vidci so to razsežnost živeli v veri, ki se odpira v

svet onstranstva in čaka v upanju. Tu ni prostora za tesnobo, za strah. Če nas je strah, ko slišimo te stvari, nimamo vere ali pa je naša vera zelo šibka.

O tem, kar je Mirjana povedala, sem govoril še s tremi od vidcev, z Marijo, Ivanom in Jakovom. Vprašal sem jih: »Vas je strah?« Rekli so: »Ne.« Ne pozabite, znak vere je vztrajno zaupanje! Naš odgovor na vsa sporočila naj bosta zaupanje in ljubezen, ne strah! Reči moramo: »Vse je v Gospodovih rokah, jaz moram samo opravljati svoje

dolžnosti z veliko ljubeznijo in zaupanjem.«

Tako sem razumel in tako vsem povem: prikazovanja nikoli ne prinesejo novega razodetja; vedno so ponovna spodbuda k molitvi, postu, ljubezni, spravi, delu za mir. Potemtakem tudi te skrivnosti ne morejo prinesiti ničesar zelo novega; tu so zato, da bi naša vera spet zaživela in da bi mi v duhovnem smislu ne spali.«

Prirejeno po:

<https://www.medjugorjetuttiigiorni.com>, MS

V SPOMIN

ALOZIJA ROZMAN (1945–2023)

Člani Društva Mir Slovenija smo se letos poslovili še od ene svoje članice, Lojzke iz Podutika. V imenu vseh se ji je zahvalil Frane Pavlovčič:

Draga Lojzka! Poznali smo se skoraj pol stoletja, tesneje pa smo postali povezani v zadnjem desetletju. Skupaj smo namreč delovali v našem Društvu Mir Slovenija kot prijatelji Medžugorja. Velikokrat smo skupaj romali in molili. Skupaj pa smo tudi pripravljali našo revijo mir za dostavo bralcem. In delež, ki sta ga prispevala vidva z možem Marjanom, je bil nepogrešljiv. Vsaj tretjino izvodov sta vidva

spakirala doma.

Skozi delo in zadolžitve se spoznava karakter človeka. Ti si bila izredna žena, dobra prijateljica in zvesta sodelavka. Skromna, a vztrajna in polna Božjega navdiha si nas bogatila. Bila

si tudi zelo pozorna gostiteljica. Zdaj si odšla k Bogu, med angele. Vsi, ki te imamo radi, te pogrešamo, a ti želimo, da že uživaš nepopisno Lepoto, Ljubezen in Srečo. Ko se spet snidemo v večnosti, našemu veselju ne bo konca.

MOLITEV ROŽNEGA VENCA V MOLITVI DOŽIVLJAM BOŽJO BLIŽINO

Foto: Dani

»Molite rožni venec, molite s srcem!« je prvi »kamen« od petih, ki jih je dala Božja Mati Marija v Medžugorju. Skoraj na vsakem romanju sem kupil ali v dar dobil rožni venec, tako da jih sedaj imam že eno veliko škatlo. Najdragocenejši pa mi je rožni venec, ki mi ga je podaril p. Slavko Barbarič, ko sem ga dva dni vozil po Sloveniji. A

kaj bi našteval spominske artikle, pomembno je, da sem z njimi v resnici zmolil veliko rožnih vencev, ki so me prevzeli in ki so bili prava milost, saj sem v molitvi velikokrat doživljal Božjo navzočnost.

Tako kot vsako obdobje so tudi 80. leta mojega življenja prinesla preizkušnje. Marca 2020 je imela moja žena težko srčno operacijo, za katero je ujela zadnji vlak. Med nas je namreč prihajal covid in dan po omenjeni operaciji so zaradi njega že ukinili vse operativne posege. Takrat sem molil, sam in v skupini, za ženo in za vse potrebne, prizadete s covidom. En mesec sva bila sama doma v karanteni, pa se je z Božjo pomočjo vse uredilo.

Jeseni istega leta sem se vključil v molitveno skupino, ki jo je v cerkvi Marijinega oznanjenja pri Tromostovju vodil brat Ksaver. Kakšna milost in sreča! Covid je razsajal in v moji župniji nisem mogel prisostvovati niti naročeni sveti maši za svoje starše, sprejel pa me je pogumni brat Ksaver v molitveno skupino, v kateri vztrajam še danes. Večkrat sem si rekel, da bom eno desetino časa dnevno posvetil Bogu. Srečen sem, ker se mi ta želja

izpolnjuje prav v tej molitveni skupini.

K molitvi se zbiramo vsak dan. Točno ob 6.45 v cerkvi najprej zmolimo posvetilno molitev, nato pa prvi rožni venec, ki je prilagojen posameznemu dnevu ali prazniku. Zaključimo z desetko s posebnim namenom ali z litanijami Matere Božje. Sledi sveta maša. Nato brat Ksaver izpostavi Najsvetejše, pred katerim zmolimo drugi rožni venec. Sledijo litanije (izbrane so različne: litanije svetega Jožefa, svetega nadangela Mihaela, Svetega Duha, predragocene Krvi Jezusove, vseh svetnikov ...) Ti klici so res močni in želimo si, da bi v našo neposredno okolico in v ves naš svet prinašali mir in blagoslov. Preden brat Ksaver pospravi monštranco z Najsvetejšim, zmolimo še V spravo za bogokletje. Za zaključek zmolimo še rožni venec Božjega usmiljenja in še kakšno posvetilno molitev. Končamo nekaj minut pred deveto uro, ker je ob 9.00 redna sveta maša.

Poleg brata Ksaverja sta še dve nosilni molivki, Emilija in Vida. Obe sta zelo vztrajni, pa tudi globoko verni. Druge desette rožnega venca si razdelimo ostali molivci, ki nas je vseh skupaj rednih (vsak dan!) okoli 10. Ko sem jaz na vrsti, prvo polovico desette molim za molivce in njihove bližnje, drugi del desette pa za zdravje mojih bližnjih, za otroke in ženo. Moram priznati, da v zadnjem času molim rožni venec kar na svoje

prste. To me poživlja in mi pomaga biti zbran. Pa tudi zelo praktično mi je ... Vse, kar v molitvi prosim, se mi uresniči, izpolni, če ne takoj, pa na daljši rok. Slavilna in vztrajna molitev je balzam za dušo in srce, v resnici pa je še veliko več, saj v molitvi prav zares doživljam Božjo bližino in veselje.

Zato pravim: Bogu hvala za našo molitveno skupino, za vse, kar doživljamo, za nova prijateljstva v okviru te skupine. Bogu hvala za brata Ksaverja!

Če pa se ob tem zapisu kdo čuti nagovorjen, je lepo povabljen, da se nam pridruži. Vse potrebne informacije so podane v mojem zapisu.

Frane Pavlovčič

MOLITEV ZA MIR NA DUNAJU

27. septembra 2023 je bilo v katedrali sv. Štefana na Dunaju **že 16. letno srečanje Molitev za mir**. Ker je bil kardinal Schönborn na sinodi v Rimu, je somaševanje pri sveti maši vodil Klaus Küng, nadškof Pöltna. Srečanja se je udeležilo več tisoč ljudi. Veliko je bilo mladih. Organizatorja srečanja sta bila Molitvena skupnost Oaza miru in Suvereni malteški viteški red sv. Janeza, pomagale pa so tudi številne redovne skupnosti v škofiji.

Poleg svete maše, ki je bila osrednji in najpomembnejši del prireditve, so srečanje izpolnili še molitev rožnega venca, pričevanja in evharistično slavljenje ob glasbeni podpori pevskega zbora z okoli sto pevci z

vsega Dunaja. Prepevali so pesmi z medžugorskega Mladifesta. Violinstka Melinda je občuteno dodala svoje interpretacije nekaterih najlepših skladb v čast Devici Mariji.

Srečanja se je udeležila tudi vidkinja Marija Pavlović Lunetti, ki je imela tu videnje in je pričevala. Ferdinand Habsburg – Lotringen, pravnuk blaženega cesarja Karla I. von Habsburga, sicer 26-letni dirkač z motorjem, pa je pričeval o svojem spreobrnjenju in predstavil Marijine obroke (ter tudi povabil k darovanju zanje).

Na povabilo soorganizatorjev Ignacija in Maximilijana Domeja iz Molitvene akcije Avstrije sta se srečanja udeležila Marta in Jožef Ciraj.

Pričevanje

FERDINAND HABSBURG – LOTRINGEN: »DOŽIVEL SEM OSVOBODITEV.«

Tukaj, v katedrali sv. Štefana, sem nazadnje bil pred 13 leti. Zahvaljujem se Kristijanu, ki je rekel, da bi rad pripeljal Medžugorje na Dunaj. Mene je pa poslal v Medžugorje.

Pričeval bom o tem, kar sem doživel v Medžugorju. Lansko leto, ko se je približeval moj 25. rojstni dan, ki ga imam 21. junija, sem si pred tem vzel en teden dopusta. Prijatelji so me

vabili na jadranje v Grčijo, na surfanje v Maroko ali na kakšno dobro zabavo. Vse to je bilo zame zelo privlačno. Moj duhovni spremljevalec iz centra Janeza Pavla II. pa mi je rekel, naj grem v Medžugorje. Ni mi bilo všeč, toda dodal je: »Če boš šel tja, grem s teboj.« Seveda mu nisem mogel reči ne.

Tako sva z očetom Georgom šla z

avtom v Medžugorje. Ko sva prispela, se nisem najbolje počutil. Kraj na prvi pogled ni bil preveč navdihujoč, lahko bi za svoj 25. rojstni dan bil kje na lepšem. Poleg tega mi je šele tam oče Georg povedal, da ima le en dan časa zame, potem pa se mora vrniti na Dunaj. Hitro sem dojel, da bom moral preživeti ves teden tukaj sam. Skupaj sva šla na Križevac, nekaj pojedst in zvečer k maši. Povedal mi je, kaj je bistveno v Medžugorju, kajti o tem sem dotlej zelo malo vedel ... Jaz sem poskušal skrivati svojo precejšnjo slabo voljo. Najbrž je to opazil, a me je gledal s prijaznim nasmehom, me blagoslovil, naslednji dan pa je bil že na poti nazaj na Dunaj. In nenadoma sem bil sam, tujec med tujci.

Kljub zelo močnemu občutku osamljenosti sem se že prvi dan odločil, da bom zadevo vzel zares in se osredotočil samo na vero – nobenih zunanjih motenj, celo telefon sem izklopil, bil sem pri maši in vseh molitvah ... Prišel je drugi

dan. Bilo je sončno vreme, a brez avta nisem imel kam iti. Poznal sem že vsako hišo, šel sem tudi na oba hriba ... in tako je postalo počasi dolgočasno. Tudi nisem ničesar občutil, o čemer so nekateri navdušeno pripovedovali. Prišel je tretji dan, spet isto, medtem sem preizkusil hrano v že skoraj vseh restavracijah. Četrti dan sem se že skoraj odločil, da pokličem taxi in se kam odpeljem.

Šel sem k jutranji maši. Pridigal je duhovnik, ki ga dotlej še nisem videl. Začel je govoriti o fantu iz Afrike, ki je tam živel s svojo materjo na neki obali. Nekega dne ga je med igro na obali zajel val, morje ga je potegnilo vase. Ker še ni znal dobro plavati, se je začel utapljati. Ko so mu že pojemale moči, pa je vendar zmoغل še molitev zdravamarija ... Mislil je, da je to zadnje. Ko pa je končal molitev, ga je velik val vrgel na obalo. Tam je bila vsa v skrbih njegova mati. Hitro mu je pomagala, da je izkašljal

vodo, in bila je tako srečna, da je Božji Materi obljubila, da ji bo s svojim življenjem služil. Duhovnik je potem povedal, da je ta fant on sam. Takoj po posvečenju je prišel v Medžugorje, da bi se Božji Materi zahvalil za svoje življenje.

Nekaj sem začutil pri srcu, nisem točno vedel kaj, vedel pa sem, da moram poiskati tega duhovnika. V vasi sem ga potem našel in mu povedal, kako osamljenega se počutim tu v Medžugorju. Tedaj je rekel: »Pojdiva k spovedi!« Šla sva v spovednico. Ob njem sem imel dober občutek in začel sem govoriti, moje srce se je pričelo odpirati, postajal sem vse bolj odkritosrčen. Ne vem, kako vi to občutite, a sam sem po spovedi pogosto čutil neko nelagodje. Čeprav je namreč duhovnik rekel, da mi je Bog odpustil, tega nisem občutil. Še vedno sem se sramoval. Pri tej spovedi pa sem lahko »odložil« vse, kar mi je ležalo na srcu, vse, kar me je bolelo, imel sem občutek, da je bila roka Božje Matere na moji rami in je vzela od mene ves sram, slabo vest ... Lažje mi je bilo, občutil sem mir ... Zahvalil sem se duhovniku, da me je osvobodil, in tekel ven, da ne bi videl mojih solz. A je prišel za menoj, ker sem v spovednici pozabil svoj telefon. Videl je moje solze in se mi samo nasmehnil.

V Medžugorju sem seveda ostal do konca tedna. Še sem bil sam,

posameznik, a nisem več bil sam v duši. Tako me je prevzelo, da moram še danes kar naprej misliti na to. Ravno sedaj, ko smo molili rožni venec, me je ponovno prevzelo. Bilo je res nekaj posebnega zame.

Nazadnje bi želel povedati še, zakaj so Marijini obroki zame nekaj posebnega, nekaj, kar ima veliko skupnega z mirom. V zadnjem času sem začutil, da so vsi veliki svetovni problemi (pandemija, vojna, revščina, onesnaževanje okolja, lakota), med seboj povezani, da pa jih ljudje ne moremo rešiti. Zame je to znak pomanjkanja ljubezni. Pri Marijinih obrokih je resnično drugače. Delajo namreč z ljubeznijo, probleme rešujejo z ljubeznijo. Nekdo je rekel: »Marijini obroki naredijo tako veliko s tako malo sredstvi.« Pravim: »Nič čudnega, saj delajo z ljubeznijo!«

Prevod in zapis: Marta Ciraj

Vir: (4) Ml. 27.09.2023 | Friedensgebet im

Wiener Stephansdom - YouTube

Razmišljanje

MOČ MOLITVE

*Spodbude s. Emmanuel ob sporočilu Kraljice miru
po vidkinji Mariji 25. septembra 2023*

Prosim Svetega Duha, da bi naša srca bila odprta za zlate besede, ki nam jih Devica Marija prinaša naravnost iz nebes. Že 2. novembra 2010 je po Mirjani rekla: »Ustavite se in razmislite o sebi in o minljivosti tega svojega zemeljskega življenja. Zatem razmislite o večnosti in večnem blaženstvu.«

Razmislimo, kam želimo. Najprej nas Devica vabi k *močni molitvi*. Pred leti sem sodelovala na misijonu na Siciliji. Takrat se je veliko govorilo o duhovniku, ki je nedavno umrl. To je bil **Mateo La Grua** (15. 2. 1914–15. 1. 2012), izjemno močan molivec, zelo skromen, ni se bal ničesar. Nekega

dne je moral s šoferjem v 200 km oddaljeni kraj na zelo pomembno srečanje. Zjutraj, ko bi morala na pot, je šofer rekel, da ne moreta iti, ker so vse štiri gume prazne. Oče Mateo pa je rekel: »Vstopiva v vozilo, primi volan in greva!« Vozila sta brez prestanka. Ko sta prispela, je šofer skočil iz avta in najprej pogledal gume. Vse štiri so bile nove! Tako nove, da so bili na njih še ostanki kavčuka, ki se gum drži, ko pridejo iz tovarne. Močna molitev!

Modernizem želi vstopiti v vaše misli in vam ukrasti radost molitve in srečanja z Jezusom. O modernizmu je Devica govorila tudi v sporočilu 25.

januarja 2017. Modernizem je napačno, nevarno razmišljanje. Misli le na zemeljsko življenje. Marija pa pravi, da je to življenje le trenutek. Če se osredotočamo le na to, bomo na zadnjo postajo prispeli prazni, zgrešili pa bomo cilj, svetost. Satan prek medijev in drugega, kar nas obkroža, z lahkoto vstopa v naše misli, nas nagovarja k sovraštvu, zameram, nasilju, grehu, kriticismu ... Devica svari pred modernizmom. Vse, kar nam je Bog dal za zemeljsko življenje, je dobro. So pa to le sredstva za hojo po poti svetosti do večnosti z Njim. **A sredstva so postala cilj!** Devica nas svari pred zemeljskim, če ni povezano z Bogom. ... *vstopiti v vaše misli* – proti vstopu modernizma pomaga branje Božje besede. Od zunaj smo namreč obdani z različnimi vplivi, ki zastrupljajo naše misli. V Svetem pismu pa nas Jezus kliče k molitvi, da bi bili v Njem, z Njim, Zanj. Modernizem v središče postavlja bogastvo, denar. Evangelij govori o bogatem mladeniču, ki je žalosten odšel, saj se ni bil sposoben odreči bogastvu in hoditi za Jezusom. Upam, da si je kasneje premislil ... Jezus nadaljuje, da bo bogati težje prišel v nebeško kraljestvo kot kamela skozi Šivankino uho (v Jezusovem času se je tako imenoval zelo ozek prehod v jeruzalemskem obzidju, skozi katerega so vstopale kamele. **Te je bilo treba razbremeniti vseh bremen**, da so lahko šle tam

skozi). Tako se moramo tudi mi rešiti bremena bogastva, da ne bi pozabili svojega srca **in duše, ki želi živeti večno in kliče po življenju z Bogom.**

Satan nam hoče ukrasti radost molitve. V priliki o dobrem pastirju Jezus satana primerja z volkom, ki krade, kolje in uničuje. Imamo dvojno prisotnost – Boga, ki nas hoče odrešiti in nas peljati s seboj v nebesa, in satana, ki nas hoče ukrasti Bogu in nas zvleči s seboj v pekel. Kot veste, pekel obstaja in satan nas vleče vanj, ko preusmerja našo pozornost na zemeljske stvari. Hoče nam vzeti veselje do molitve. Marija pa pravi: »Dragi otroci, v molitvi boste prejeli največje veselje.«

Obnovite molitev v svojih družinah. Marija nas vabi, **da molimo v družinah in da molimo vsak dan.** Pravi še, da je **cilj družinske molitve, da pride Jezus v vaš dom**, ker je sam to obljubil: »Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, sem jaz med njimi.« Družina **je Božja ustanova**, danes pa imamo strašne odklone od družine po Božji zamisli. Za vsem tem je satan, ki se bori proti Božjemu stvarjenju človeka, proti družini. Drage sestre in bratje, **molitev v družini je življenjskega pomena!** Vsi, **ki živite sami**, pa povabite soseda ali sosedo in molite skupaj. Skupaj lahko molite tudi na daljavo, prek telefonov. Na ta način si ustvarimo »družino« in skupaj molimo. Ko pride Jezus v skupnost, opravlja

svoje Božje odrešensko poslanstvo! Njegov prvi cilj je zedinjenje src. To prinaša veselje v družine. Kako je lepo, če se po delu vrnete k svoji družini in se veselite srečanja z družinskimi člani, pogovorov, skupnega obroka. Na žalost je malo družin, ki se tako veselijo snidenj. **To je zato, ker se v družinah ne moli.** Prek molitve in branja Božje besede se prečiščujemo. Če družina skupaj bere Božjo besedo, če oče razlaga evangelij v prisotnosti svoje žene/matere, ki ima *šalom* v srcu, in če vsi hodijo redno tudi k spovedi, **pride do ozdravljenj in osvoboditve.** Poznam veliko takih primerov.

Veliko mladih trpi zaradi notranje praznine. Kadar se otrokom v mladosti ne pokaže **cilja življenja, ki je, da hodimo skupaj z Bogom proti večnosti in zedinjenju z Njim**, otrok nima jasne smeri in posluša vse

mogoče želje in zavajanja, ki prihajajo iz sveta. Tako je lahko plen tega sveta in bo lahko skrenil s poti. Marija vabi k vsakodnevni molitvi rožnega venca. Ona posreduje za nas. Nekoč je rekla: *»Ne bojte se, ne izgublajte upanja, ker moj Sin posluša svojo Mater.«* (2. marec 2015).

Četudi je v družini le ena sama oseba, ki moli, naj ne izgubi poguma, temveč naj vztraja! Moli naj doma in naj pokaže, da moli. Molitev bo njeno srce napolnila z mirom in veseljem. To bo postopoma pritegnilo tudi druge k molitvi. Otroke je seveda treba poučevati o Bogu, ko so majhni in ko odrasčajo. **Nikakor pa ne pridigati!** To jih odvrča. Predlagam **učinkovito metodo: zaprosite svojega angela varuha, da angelu varuhu te mlade osebe zašepeta na srce tisto, kar bi morala slišati.** Povežite oba angela

Foto: prayforeverything.com

med seboj.

Če ne boste molili, vaša družina ne bo preživela. Zato nas Devica vabi, da oblikujemo molitvene skupine, a prva naj bo v družini. Sama sem med vojno 1992 videla družine, ki so molile, in tiste, ki niso molile. Prve so živele v miru, druge pa v velikih težavah.

Če ne morete moliti, darujte svoje trpljenje! Marija je rekla, da naj vsi, ki imajo strta srca in kakorkoli trpijo, ne pozabijo, da je trpljenje tudi molitev **»Moj Sin Jezus ljubi vse tiste, ki živijo v trpljenju.«**

... da bo moje materinsko srce radostno kot v prvih dneh, ko sem vas izbrala. Devici se zelo toži po odzivu domačinov v prvih dneh prikazovanj. Takrat je bila eksplozija molitve in veselja, kot sama pravi: *»je bila dnevno-nočna molitev vaš odziv«.*

Devica je mama, ki nas neskončno ljubi: *»Dragi otroci! Ko bi mi samo s popolnim zaupanjem odprli svoja srca, bi vse razumeli. Dojeli bi, s koliko ljubezni vas kličem.«* (2. avgust 2013).

Ko je Marija prišla, je večina ljudi v vasi odprla svoja srca. Kljub preganjanju (čas komunizma!) so ohranili vero. Sama sem prišla sem leta 1984, za tretjo obletnico prikazovanj. Takrat je bila vas še taka, kot je bila pred začetkom prikazovanj. Ni bilo hotelov, trgovin, cest, nobenega udobja. Policija je zaustavljala ljudi, jemali so potne liste, bilo je tudi nevarno. **Bilo pa je čudovito.** Povsod je vladala ljubezen, medsebojna pomoč, bili smo sprejeti kot resnični bratje in sestre, *podnevi in ponoči se je molilo.* Ko smo hodili mimo hiš, so bila okna odprta in skoznje se je slišala družinska molitev rožnega venca. To je bil drugačen svet! Bilo je veliko sreče. A po malem so pričeli prihajati romarji, prinašali so denar. Denar je postopoma opravljal svoje delo. Začeli so rasti hoteli, trgovine, tudi zabavni lokali. Začeli so prihajati tuji poslovneži z željo sklepati posle. Na srečo je ostal mali ostanek, ki se vsako jutro ob peti uri zbere pri Marijinem kipu na Hribu prikazovanj in moli vse štiri dele rožnega venca. To je skupina iz vasi, ki je zvesta začetnem duhu. Zelo lepo je, da so bili izvoljeni in da so odgovorili na klic. Devica pravi, da *nebo pa ni bilo tiho, ampak je temu mestu obilno darovalo milosti, mir in blagoslov.* Nebo je naredilo tisto, kar je bilo obljubljeno. Bilo je veliko ozdravljenj, osvoboditev, milosti, sprave. Sama sem videla te milosti in

Foto: Radiopostaja MIR Međugorje

tudi luč v očeh tukajšnjih ljudi. Danes, po 42 letih, je veliko teh ljudi že odšlo v večnost ali pa so zelo stari. **V tem času so bila tukaj, v Medžugorju, nebesa na zemlji.**

Največja molitev je sveta maša. Janez Pavel II. je imel izjemno moč proti satanu. Nekega dne so mu pripeljali obsedenca, ki ga noben eksorcist ni mogel osvoboditi. Molil je nad njim, a hudega duha ni uspel pregnati. Ker je moral oditi na drugo dolžnost, je rekel obsedencu: »Sedaj bom odtegnil svoji roki od tebe in bom daroval sveto mašo zate.« V trenutku, ko je Janez Pavel II. to rekel, je satan zapustil tega človeka! Sveta maša – **koliko osvoboditev od hudih duhov je podarjenih zaradi obhajanja svete maše!** Arški župnik

je rekel, da bi svet ne prenesel tega, da bi en sam dan ne bilo maše na zemlji. **Sveta maša vzdržuje svet.** Zato molimo za **svete duhovnike.** Prosimo Gospoda, da nam jih pošilja. Pri maši namreč polagamo v kelih svoje trpljenje, delo, zahvalo, družine ... Jezus vse to spremeni v svoje telo in kri. Ko duhovnik Bogu Očetu daruje Jezusovo telo in kri, vključi tudi našo daritev. Oče pa odgovori z veseljem in nam že na zemlji pošlje obilje milosti, blagoslova in miru.

Temu mestu je nebo obilno darovalo milosti, mir in blagoslov. Če želite obilje milosti, potem živite Marijina sporočila! Premišljuje jih in razlagajte svojim otrokom! Molite v družini, bodite zvesti Božji besedi, spovedujte se, zapustite greh. **Treba**

se je odločiti med Bogom in satanom.

Brez molitve ne bo šlo. Smo na bojnem polju in moramo izbrati, ali želimo Boga ali satana. Ko imate težave, jih prepustite Gospodu. Blagoslavljam Boga za vse, kar bo naredil s tem, kar smo mu izročili. Nikoli ne godrnjajte in nikoli se ne pritožujte. Ne glejte negativno na druge, niti na dogodke. Vedno blagoslavlajte Gospoda, tudi v slabem. **Kajti On se lahko posluži celo slabega, da ga obrne v dobro.** Marija je rekla, da satan ne bo zmagal. *»Moj Sin mi je povedal, da zlo ne bo nikoli zmagalo.«* (2. november 2014)

Bodite ognjišča svetlobe. Izberite, da boste ljubili, in se odpovejte vsemu, kar preprečuje, da bi ljubili.

Družinska molitev bo prinesla sadove v vašo družino. Živite to sporočilo! Živite ga v veri, verujte, da so vsa sporočila, ki jih daje Marija, resnična. Še nekaj bi rekla. Veliko je ljudi (mladih in manj mladih), ki živijo skupaj. To se vedno bolj širi. Obstaja zakrament, ki se imenuje sveti zakon, po katerem Bog neposredno vstopa v zvezo dveh, On je tisti, ki združuje osebi. Podvrzite se Božjemu blagoslovu zakona. **Marija nas vabi, da sprejmemo blagoslov zakona.**

Dragi bratje in sestre, naš prijatelj je Bog, Jezus Kristus. Rekli bomo NE satanu in vsem njegovim delom, zankam in pastem ter zase in za svojo

družino izbrali milost! Nebesa ne bodo tiho, bodo odgovorila, če boste molili dan in noč. V tem milostnem kraju – v tvoji družini, bo Bog dal obilje **miru in blagoslovu**. Ni drugega Odrešenika kot Jezus Kristus. On nas ljubi, pričakuje, vabi prek svoje Matere. Naj nas vse blagoslovi Bog v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha. Amen!

Pripravila in priredila: Marta Ciraj

Vir: https://www.youtube.com/watch?v=_TcDVG0C46w

v=_TcDVG0C46w

Foto: Radiopostaja MIR Međugorje

Čas milosti: letno družinsko romanje Marijinih obrokov v Medžugorje 6. do 8. oktobra 2023

**marijini
obroki**

preprosta rešitev
za lačne v svetu

**mary's
meals**

a simple solution
to world hunger

Okoli 160 udeležencev, sodelavcev in podpornikov Marijinih obrokov, se je v začetku oktobra zbralo na šestem letnem zahvalnem romanju v Medžugorju. Pobudnika romanja sta ustanovitelj Marijinih obrokov, Magnus MacFarlane-Barrow, in njegova žena Julie.

V središču tridnevnega druženja je bila molitev, program pa se je nanašal na Marijine obroke kot sad Medžugorja. Seveda so se udeleženci povzpeli tudi na oba hriba, Križevac in Podbrdo, molili rožni venec, se zbirali pri maši in češčenju Najsvetejšega. Sveto mašo je daroval nadškof Aldo Cavalli v cerkvi svetega Jakoba za Marijine obroke, ki je podelil tudi posebni blagoslov za vse člane mednarodne družine Marijinih obrokov, kjer zavzimate posebno mesto vsi dobrotniki.

Magnus je pojasnil osrednji cilj srečanja: »Brez molitve ne bi bilo Marijinih obrokov. Zato je to vsakoletno romanje tako pomembno – zberemo se, da se zahvalimo za dar Marijinih obrokov in izročimo vse priprošnje v imenu celotne družine Marijinih obrokov. Tako gremo naprej z zaupanjem v Božjo previdnost.«

Če želite izvedeti več o svetovnem gibanju Mary's Meals, obiščite: <https://marysmeals.si/>

Dragi prijatelji, v preteklih dveh mesecih (september in oktober) ste darovali **16.300 €** in tako pomagali **740** otrokom.

Hvala vam za vašo dobroto. Marija je vesela vaše pomoči.

Pripravila: Marta Ciraj

Društvo prijateljev Medžugorja –
MIR Slovenija
Černetova 20, 1000 Ljubljana
SWIFT: HDELSI22
IBAN: SI56 6100 0002 0668 137
SKLIC: SI00 19832002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

DONACIJE S SPOROČILI SMS

Vabimo vas, da pošljete sporočilo SMS s ključno besedo MARIJA10 na številko 1919 in prispevali boste 10 EUR, uporabniki Telemacha pa lahko napišete MARIJA10 ali MARIJA5 in prispevali boste 10 EUR ali 5 EUR za prehrano najrevnejših otrok v šoli. Prispevate lahko uporabniki mobilnih storitev Telekom Slovenije, Telemacha, A1 in T-2.

Pravila in pogoji za sodelovanje pri storitvi SMS-donacija so objavljeni na spletni strani Društva prijateljev Medžugorja – Mir Slovenija (<https://marysmeals.si/>).

ROMANJA

Od 29. decembra 2023 do 1. januarja 2024 – za novo leto. Odhod iz Lucije (pri Portorožu) ob 4.00, nato pot mimo Kopra, Bertokov, Predloke, Črnega Kala, Kozine ... Več informacij in prijava: g. župnik Milan Stepan 041/707 566 ali Mladen 051/620 920.

Od 30. decembra 2023 do 2. januarja 2024 – za novo leto. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030-308-686 ali petra@romanjemedzugorje.si

Od 30. decembra 2023 do 2. januarja 2024. Odhod iz Ljubljane ob 6. uri zjutraj, nato pot mimo Novega mesta in Metlike. Romanje poteka v globoki zbranosti. Duhovno vodstvo. Dodatne informacije: Ivanka 070/766-577.

Od 8. do 10. marca. Odhodi iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 10. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 4. do 7. aprila 2024. Odhod iz Mozirja skozi Šoštanj, Velenje, Celje, Šentjur, Mestinje. Duhovno vodstvo. Dodatne informacije in okvirni program: Verica 051/229-701.

Od 5. do 7. aprila 2024, romanje za družine. Duhovno vodstvo: g. Borut Pohar. Več informacij na: Petra 030-308-686 ali petra@romanjemedzugorje.si

Od 1. do 4. maja, romanje z župnijo Žalec. Duhovno vodstvo: g. Vlado Bizjak. Več informacij na: Petra 030-308-686 ali petra@romanjemedzugorje.si

Od 2. do 5. maja. Več podrobnosti v naslednji številki revije ali na tel.: 041/515-070 oz. e-mail jurij.bam@gmail.com

OBVESTILO

Vse bralce obveščamo, da v Medžugorju potekajo tudi duhovne obnove, namenjene različnim skupinam. V enem koledarskem letu imajo vse isto okvirno temo. V letu 2024 bo tema: »Marija si je izbrala boljši del« (prim. Lk 10,42), zvrstila pa se bodo naslednja srečanja:

- od 18. do 22. marca 2024 bo 29. mednarodna duhovna obnova za organizatorje romanj, voditelje centrov miru, molitvene in dobrodelne skupine, povezane z Medžugorjem;
- od 1. do 5. julija 2024 bo 27. mednarodna duhovna obnova za duhovnike;
- od 1. do 6. avgusta 2024 bo 35. festival mladih (Mladifest);
- od 6. do 9. novembra 2024 bo 23. mednarodna duhovna obnova za zakonske pare.

Organizirajo tudi različne seminarje, npr. seminar posta in molitve, ki je tudi neke vrste duhovna obnova.

Prijave in informacije na elektronski naslov: seminar.marija@medjugorje.hr

Prijazno vabljeni k udeležbi!

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Medžugorje, Černetova 20, Ljubljana

Odgovorni urednik: Primož Krečič. **Glavna urednica** (in jezikovni pregled): Mirjam Sterle.

Oblikovanje: Herman Kocjančič, Mirko Budimir.

Tisk: PARTNER GRAF d.o.o., Gasilska 3, 1290 Grosuplje.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Priporočeni dar za kritje stroškov za izdajanje revije je 20 € za Slovenijo; za države EU je 25 €; za ostali svet pa 30 €. TRR za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555

Naj vam Kraljica miru povrne za zvestobo in velikodušnost.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od ponedeljka do petka med 17.30 in 18.30 na tel.: 041/278-310 ali pišite na e-naslov: narocniki@drustvo-mir.si

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkve o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkve, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Foto: Radiopostaja MIR Medjugorje

25. december 1986: Dragi otroci! Tudi danes se zahvaljujem Gospodu za vse, kar mi daje, posebno za ta dar, da morem tudi danes biti z vami. Dragi otroci, to so dnevi, v katerih Oče daje posebne milosti vsem, ki odprejo srce. Blagoslavljam vas in želim, da bi tudi vi, dragi otroci, spoznali milosti in izročili Bogu vse, da bi se mogel po vas proslaviti. Moje srce skrbno spremlja vsak vaš korak. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu!

Dar za revijo: 2,50€